

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันโรคเอดส์เป็นปัญหาที่สำคัญของโลกและของประเทศ เป็นโรคระบาดที่เป็นแล้วต้องตายทุกคนเพราะยังไม่มียาที่สามารถรักษาให้หายได้ การป้องกันโรคเอดส์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องกระทำ และวิธีที่ดีที่สุดขณะนี้คือการให้การศึกษา การฝึกอบรม การให้ความรู้และข้อเท็จจริงเกี่ยวกับโรคเอดส์ การให้ความรู้นั้นควรผ่านระบบการศึกษาภาคบังคับทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โดยการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนบรรจุเนื้อหา เรื่อง สาเหตุและวิธีป้องกันโรคเอดส์ลงในบทเรียนให้สอดคล้องและเหมาะสมกับวัยของเด็ก โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา ดังนั้นจึงเป็นการเตรียมเยาวชนให้สามารถดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม และสามารถช่วยพัฒนาสังคมให้อยู่รอดปลอดภัยจากโรคเอดส์ได้

โรคเอดส์คือ กลุ่มอาการของโรคที่เกิดจากภูมิคุ้มกันในร่างกายเสื่อมหรือบกพร่องจนเป็นสาเหตุให้ร่างกายอ่อนแอมีการเจ็บป่วยบ่อย รักษาไม่หาย ป่วยเป็นโรคเรื้อรัง และในที่สุดก็จะเสียชีวิตด้วยโรคเรื้อรังนั้น โรคเอดส์มีรายงานครั้งแรกเมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2524 จากศูนย์ควบคุมโรคติดต่อแห่งสหรัฐอเมริกา และปัจจุบันกำลังระบาดอยู่ทั่วโลก (สถาบันวิจัยจุฬาภรณ์, 2532) ซึ่งสอดคล้องกับรายงานขององค์การอนามัยโลก ที่ได้รับจากประเทศต่าง ๆ 162 ประเทศว่าพบผู้ป่วย จำนวนทั้งสิ้น 263,051 ราย จากข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลที่ได้รับจากการรายงานขององค์การอนามัยโลก จึงคาดการณ์ว่า น่าจะมีจำนวนผู้ป่วยอยู่จริง ประมาณ 650,000 คน และคาดว่าในสถานการณ์ปัจจุบัน น่าจะมีผู้ติดเชื้อเอดส์ระยะไม่ปรากฏอาการทั้งสิ้น 650,000 คนทั่วโลก (กระทรวงสาธารณสุข, 2535)

สำหรับในประเทศไทย พบผู้ป่วยที่ติดเชื้อเอดส์รายแรกเมื่อปี พ.ศ. 2527 และจากการ

รายงานของกระทรวงสาธารณสุข เมื่อปี พ.ศ.2535 พบผู้ป่วยและผู้ติดเชื้อเอ็ดส์ทั้งสิ้น 33,455 ราย เป็นเพศชาย 25,071 ราย หญิง 8,384 ราย อัตราส่วนชายต่อหญิง 3:1 จำนวนเป็นผู้ป่วยโรคเอดส์ 148 ราย ผู้ติดเชื้อเอ็ดส์มีอาการสัมพันธ์กับเอดส์ 397 ราย ผู้ติดเชื้อโดยไม่มีอาการ 32,910 ราย และมีทารกที่เกิดจากมารดาที่ติดเชื้อเอ็ดส์จำนวน 357 ราย องค์การอนามัยโลก ได้ประเมินสถานการณ์ไว้ว่า ในปี พ.ศ.2539 คาดว่าคนไทยจะเป็นพาหะของโรคนี้สูงถึง 2.16 ล้านคน และประมาณว่า 40 - 80 % ของพาหะจะป่วยเป็นโรคเอดส์ภายในระยะเวลา 5 ปี ซึ่งจะมีผลทำให้มีผู้ติดเชื้อโรคเอดส์ประมาณ 6 ล้านคน ภายในปี พ.ศ.2543 มีชัย วีระไวทยะ (2532) ได้ให้ความเห็นสอดคล้องกับ อาสี เงินแย้ม (2532) และ อรุณ บริวัติธรรม (2532) ว่า โรคเอดส์เป็นโรคมหันตภัยแห่งยุค เป็นโรคที่ ซึมลึก เจ็บ เฝิบขาด เป็นโรคที่มีผลต่อการพัฒนาประเทศทั้งในด้านสาธารณสุข เศรษฐกิจ สังคมและความมั่นคงของประเทศนอกจากนี้ สมองศิริกุลวัฒนา (2535) ได้กล่าวถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 พ.ศ.2535 - 2539 ว่าให้มีการรณรงค์อย่างต่อเนื่องเพื่อป้องกันและควบคุมโรคเอดส์โดยระดมความร่วมมือจากทุกฝ่ายทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ในการให้ความรู้แก่ประชาชนให้รู้จักวิธีการควบคุมและการป้องกันโรคเอดส์ และมีทัศนคติที่ถูกต้องในการอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้ออันสังคมได้โดยไม่รังเกียจ

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ ฯ มีพระราชดำรัสถึงการป้องกันโรคเอดส์ว่า เป็นสิ่งที่ต้องกระทำและเป็นวิธีที่ดีที่สุดขณะนี้ และการวางแผนป้องกันที่ดีที่สุดคือ การให้การศึกษากองการฝึกอบรม การให้ความรู้และข้อเท็จจริงเกี่ยวกับโรคเอดส์ (สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ ฯ, 2532 อ้างถึงงาน สถาบันวิจัยจุฬาภรณ์, 2532) นอกจากนี้ ประพันธ์ ภาณุภาค (2532) ได้มีความคิดเห็นสอดคล้อง

กับ เขาวลิต ดีจอหอ (2532) ในด้านการให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์ว่า เป็นเรื่องจำเป็น และเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในโรคเอดส์อย่างถ่องแท้ นำไปคิดและปรับพฤติกรรมของตนเองและของคนที่ตนรัก ให้ประพฤติปฏิบัติในวิถีทางที่จะไม่เสี่ยงต่อการติดโรค

โรคเอดส์ถึงแม้จะเป็นโรคที่ร้ายแรง ไม่มีทางรักษาให้หายได้ แต่ก็ เป็นโรคที่สามารถป้องกันได้ ดังเช่นในประเทศยูกันดา องค์การยูนิเซฟได้เริ่มให้ความรู้ผ่านระบบการศึกษาภาคบังคับ ทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอน โดยบรรจุเนื้อหาเรื่องสาเหตุและวิธีป้องกันโรคเอดส์ลงแบบเรียน โดยให้สอดคล้องและเหมาะสมกับวัยของเด็ก

และได้แจกตำราดังกล่าวให้แก่ครู เพื่อนำไปอบรมและปลูกฝังนิสัยที่ถูกต้องให้เด็ก ถึงแม้ว่าเด็กยังไม่อยู่ในวัยที่มีโอกาสเสี่ยงสูงในการติดเชื้อเอชไอวี แต่เมื่อเด็กเหล่านั้นเติบโตเป็นผู้ใหญ่ถึงวัยที่จะมีกิจกรรมทางเพศได้แล้วนั้น พวกเขาจะได้รับรู้และสำนึกว่าทว่าอย่างไรจึงจะป้องกันโรคเอชไอวีไม่ให้เกิดขึ้นกับตนเองและดูความไปถึงคนที่ตนรักได้ (หมอนักข่าว, 2532) นอกจากนี้ คูป (Koop) ได้กล่าวสรุปว่า ในกรณีที่ยังไม่มีวัคซีนหรือวิธีการรักษาทางการแพทย์เกี่ยวกับโรคเอชไอวี การให้การศึกษเกี่ยวกับวิธีการป้องกันตนเองเป็นวิธีที่ดีที่สุด และในการป้องกันการแพร่เชื้อของโรคเอชไอวีนั้น ควรจะมีการให้ข้อมูลรายละเอียดในโรงเรียนต่าง ๆ ก่อนที่เยาวชนจะถึงวัยที่จะมีความเสี่ยงสูงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หรือการเข้ายาเสพติดซึ่งเกี่ยวข้องกับโรคเอชไอวี นักเรียนจำเป็นต้องทราบเกี่ยวกับวิธีการที่จะป้องกันรักษาสุขภาพอนามัยของตนเอง ก่อนที่พวกเขาจะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีโดยไม่รู้ตัว (Koop, 1986 อ้างถึงใน Yarber, 1987)

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า โรคเอชไอวีเป็นโรคที่ร้ายแรงเป็นแล้วรักษาไม่หาย และทุกคนมีโอกาสเสี่ยงในการติดเชื้อเอชไอวี การป้องกันโรคเอชไอวีโดยการให้การศึกษเกี่ยวกับโรคเอชไอวีเป็นวิธีการป้องกันที่ดีที่สุด ที่จะสามารถลดการแพร่ระบาดของโรคเอชไอวีในหมู่เยาวชนชายชาติ ดังนั้นเด็กและเยาวชนมีความจำเป็นต้องมีการเรียนรู้เรื่องโรคเอชไอวี เพราะเด็กและเยาวชนเป็นอนาคตที่สำคัญของชาติ ถ้าเยาวชนเหล่านั้นมีคุณภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจ ก็จะทำให้ประเทศชาติมั่นคงในอนาคต ดังนั้นจึงจำเป็นต้องให้ความรู้เรื่องโรคเอชไอวีแก่เยาวชน ก่อนที่จะตกเป็นเหยื่อของโรคนี้ เพราะหากเยาวชนเป็นโรคช้านี้ จะถือว่าเป็นความสูญเสียทั้งในระดับมหภาคและจุลภาค (วัฒนา เต่าทอง, 2532) และสถาบันการศึกษาเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม ที่สามารถให้ความร่วมมือในการส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินการเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ มีทัศนคติ และการปฏิบัติที่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคเอชไอวี ผู้วิจัยเห็นว่า การศึกษาระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาระดับบังคับ ที่เป็นพื้นฐานในการสร้างรากฐานชีวิตที่มีคุณภาพสำหรับทุกคน ดังนั้นจึงควรมีการปลูกฝังความรู้เรื่องโรคเอชไอวีที่ถูกต้องให้แก่นักเรียนประถมศึกษา แคลลี และเบลนกิน (Kelly and Blenkin) นักการศึกษาได้กล่าวว่า การเรียนในระดับประถมศึกษาจะมุ่งให้ความรู้พื้นฐานแก่ผู้เรียน และมุ่งปลูกฝังลักษณะนิสัย คุณธรรมและค่านิยมต่าง ๆ ให้แก่เด็ก เด็กในวัยนี้เป็นวัยที่ทางโรงเรียนสามารถจะพัฒนาบุคลิกภาพและนิสัยของเด็กให้เป็นไปในทางที่ต้องการได้ (แคลลี และ

เบลนดิน, 1981 อ้างถึงงาน แรมสมร อยู่สถาพร, 2531) ซึ่งสอดคล้องกับ วาซี ธีระจิตร (2530) ได้กล่าวไว้ว่า พัฒนาการของเด็กต่อกระบวนการเรียนของเด็กประถมศึกษา คือ ระยะ 7 - 11 ปี จะเริ่มมีพัฒนาการทางความคิด ความสามารถการใช้ความคิด ทิวิจารณ์เรื่องที่เป็นนามธรรมมากขึ้น สามารถใช้ความคิดในการวิเคราะห์วิจารณ์ ดังนั้นเด็กในวัยนี้จึงเป็นวัยที่เหมาะสมสำหรับการเตรียมตัวเด็กให้เป็นผู้ใหญ่ที่สำนึกอนาคต สามารถสอนให้รู้จักแยกแยะและบอกเหตุผลได้ว่า สิ่งใดควรทำและสิ่งใดไม่ควรทำ และสอนให้เด็กประพจน์ดีตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมได้ นอกจากนี้ ไทเลอร์ (Tyler) ยังได้กล่าวว่า นักเรียนจะสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของชีวิตภายในโรงเรียนจากการจัดสถานการณ์ในโรงเรียนให้เหมือนกับสถานการณ์นอกห้องเรียน และเมื่อนักเรียนได้รับการฝึกหัดให้คุ้นเคยกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงในโรงเรียนแล้วก็จะสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ในชีวิตจริงได้ (ไทเลอร์, 1975 อ้างถึงงาน แรมสมร อยู่สถาพร, 2531)

เนื่องจากสถานการณ์โรคเอดส์ในกรุงเทพมหานครมีจำนวนผู้ป่วยและผู้ติดเชื้อเอดส์เพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในช่วงปี พ.ศ. 2531 และ พ.ศ. 2532 จากการทำงานของกองควบคุมโรค สำนักอนามัยกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2534 พบว่ามีผู้ติดเชื้อในกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้น 7,918 ราย จำแนกเป็นผู้ป่วยโรคเอดส์ 46 ราย ผู้ป่วยติดเชื้อมีอาการสัมพันธ์กับเอดส์ 97 ราย และผู้ติดเชื้อเอดส์โดยไม่มีอาการ 7,775 ราย ผู้ป่วยและผู้ติดเชื้อเอดส์ส่วนใหญ่จะอยู่ในวัยหนุ่มสาว และวัยกลางคนคือ ระหว่างอายุ 15-50 ปี และกรุงเทพมหานครเป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีหน้าที่จัดการศึกษาระดับประถมศึกษา โดยมีสำนักงานการศึกษาเป็นผู้ดำเนินการตามพระราชบัญญัติประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 มีโรงเรียนในสังกัดจำนวน 427 โรง มีนักเรียนจำนวน 233,321 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 42 ของจำนวนเด็กทั้งหมดในกรุงเทพมหานคร (สำนักนโยบายและแผนกรุงเทพมหานคร, 2535)

ดังนั้นโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จึงมีความเหมาะสมในการช่วยป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ดังที่ ยาร์เบอร์ (Yarber, 1987) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ว่า โรงเรียนเป็นสถาบันทางสังคมที่เหมาะสมที่สุด ที่จะมีส่วนช่วยในการป้องกันการแพร่ของโรคเอดส์ได้ โดยการให้การศึกษารื่องโรคเอดส์แก่นักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ ฮีระ รามสูต และบรรลุ ศิริพานิช (2532) ได้ให้ความคิดเห็นว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ จะนำไปสู่การป้องกันที่มีประสิทธิภาพและชะลอการแพร่ติดต่อของโรคเอดส์ทั่วประเทศ

จากการสำรวจของผู้วิจัยเมื่อปลายปีการศึกษา 2533 พบว่าในขณะนั้นยังไม่มีการจัดทำเอกสารการสอนเกี่ยวกับโรคเอดส์ในระดับประถมศึกษาชั้นโดยเฉพาะแต่อย่างใด คงมีเฉพาะการเผยแพร่ความรู้ ข้อมูลข่าวสาร เรื่องโรคเอดส์แก่ครูและนักเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสร้างชุดการสอนเรื่องโรคเอดส์สำหรับโรงเรียนระดับประถมศึกษาขึ้นมา โดยรวบรวมสื่อการสอนอย่างสมบูรณ์ตามแบบแผนที่วางไว้ เป็นชุดการสอนระบบสื่อประสมสำเร็จรูปเพื่อให้ครูใช้ในการสอนโดยที่ครูไม่ต้องวางแผนการสอนใหม่ เพราะชุดการสอนมีข้อเสนอแนะวิธีดำเนินการสอน พร้อมทั้งจะให้ครูนำไปใช้ในการสอนได้ทันที ชุดการสอนประกอบด้วย คู่มือครู แผนการสอน อุปกรณ์สื่อประสม และแบบทดสอบก่อนสอนและหลังสอน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการใช้ชุดการสอนเรื่องโรคเอดส์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่เรียนโดยใช้ชุดการสอน และที่เรียนตามปกติ

สมมุติฐานของการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนเรื่องโรคเอดส์จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนเรื่องโรคเอดส์โดยใช้การสอนแบบปกติ

ขอบเขตการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองสอน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนสมโภชกรุงอนุสรณ์ 200 ปี จำนวน 30 คนและโรงเรียนสุเทพาทิบช้างเขตประเวศ จำนวน 30 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 60 คน
2. ผู้วิจัยทำการทดลองสอนในเดือนธันวาคม ภาคปลาย ปีการศึกษา 2535 ใช้เวลาในการทดลองสอน รวม 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ วันละ 3 คาบ

(1 ชั่วโมง) รวมเป็น 45 คาบ (15 ชั่วโมง) แบ่งเป็นเวลาเรียน 36 คาบ การประเมินผล 9 คาบ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดการสอนเรื่องโรคเอดส์

ข้อตกลงเบื้องต้น

ครูผู้สอนทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองเป็นผู้ที่มีความรู้เรื่องโรคเอดส์ใกล้เคียงกันเพราะได้ผ่านการอบรมเรื่องโรคเอดส์ จากสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานครมาแล้ว

คําจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ชุดการสอน หมายถึง คู่มือครู แผนการสอน 12 แผน อุปกรณ์สื่อประสมที่ใช้ในการสอนเรื่องโรคเอดส์ และแบบทดสอบก่อนสอนและหลังสอน

การสอนโดยใช้ชุดการสอน หมายถึง การสอนเรื่องโรคเอดส์โดยใช้คู่มือครู แผนการสอน 12 แผน ซึ่งมีวิธีสอนแบบบรรยายประกอบการเรียนแบบแบ่งกลุ่มปฏิบัติการ อุปกรณ์สื่อประสม และแบบทดสอบ

ผลของการใช้ชุดการสอน หมายถึง คะแนนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอน สูงกว่าคะแนนของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ โดยวัดจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องโรคเอดส์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์เรื่องโรคเอดส์

ประสิทธิภาพของชุดการสอนเรื่องโรคเอดส์ หมายถึง

85 ตัวแรก คือ คะแนนเฉลี่ยของแบบฝึกหัดและการปฏิบัติการที่นักเรียนแต่ละคนทำได้ถูกต้อง โดยคิดเป็นร้อยละ

85 ตัวหลัง คือ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบหลังการเรียนที่นักเรียนแต่ละคนทำได้ถูกต้อง โดยคิดเป็นร้อยละ

การสอนแบบปกติ หมายถึง การสอนเรื่องโรคเอดส์ โดยครูจะเป็นผู้ดำเนินการสอน สอดแทรกความรู้ เรื่องโรคเอดส์ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย

นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ทั่วประเทศ ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนสุเหร่าทึบช้าง และโรงเรียน สมโภชน์กรุงอนุสรณ์ 200 ปี เขตประเวศ สังกัดกรุงเทพมหานคร

ครูประถมศึกษา หมายถึง ครูผู้สอนในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

ศึกษานิเทศก์ หมายถึง ศึกษานิเทศก์กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และกลุ่ม สร้างเสริมลักษณะนิสัย สังกัดสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร

โรงเรียนประถมศึกษา หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ได้แก่ โรงเรียนสมโภชน์กรุงอนุสรณ์ 200 ปี และโรงเรียนสุเหร่าทึบช้าง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเรื่องโรคเอดส์ ชุดการสอน แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน

2. สร้างเครื่องมือในการวิจัยโดยการสร้างเครื่องมือ 2 ประเภท ได้แก่

1) แบบสอบถามเพื่อสำรวจความคิดเห็นของครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ ศึกษานิเทศก์ สังกัดกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน เรื่องโรคเอดส์ในระดับ ประถมศึกษา

2) ชุดการสอนเรื่องโรคเอดส์ เพื่อทดลองสอนกับตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน สมโภชน์กรุงอนุสรณ์ 200 ปี จำนวน 30 คน และโรงเรียนสุเหร่าทึบช้าง จำนวน 30 คน รวม ทั้งสิ้น 60 คน

4. นำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลโดยขอความร่วมมือจากสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานครจัดส่งไปยังโรงเรียนต่าง ๆ แล้วให้ส่งกลับทางไปรษณีย์ นำผลมาวิเคราะห์ข้อมูล แล้วสร้างชุดการสอนเรื่องโรคเอดส์ ซึ่งประกอบด้วย คู่มือครู แผนการสอน และแบบทดสอบ ผลสัมฤทธิ์ของการเรียน

5. นำคู่มือครู แผนการสอนและแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบทางด้านความตรงของเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์ ภาษา เวลา สื่อการสอน การวัดผลและประเมินผล แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

6. นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วไปหาประสิทธิภาพโดยทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ที่ไม่ซ้ำตัวอย่างประชากร แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลและปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง เพื่อนำไปใช้กับตัวอย่างประชากรต่อไป

7. ดำเนินการทดลองสอนนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรจำนวน 60 คน โดยแบ่ง เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน สอนโดยการใช้ชุดการสอนเรื่องโรคเอดส์ กลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน สอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

8. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยการคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test)

9. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เพื่อทราบผลของการใช้ชุดการสอนเรื่องโรคเอดส์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เป็นแนวทางสำหรับครูตลอดจนผู้สนใจ ได้เข้าใจถึงสภาพปัญหาและความสำคัญของการสอนเรื่องโรคเอดส์ในโรงเรียนประถมศึกษา
3. เป็นแนวทางสำหรับครู ในการสอนเรื่องโรคเอดส์ในระดับประถมศึกษาด้วยชุดการสอน